

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului

învinuirea lui

Lilian Cocieru
(art. 264¹ alin. (4) Cod penal)

(Dosarul nr. Ira-426/2024
Nr. PIGD 1-19116392-01-Ira-03042024)

Recurs depus după 01 septembrie 2023; Recurs bazat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) CPP (hotărâre arbitrară sau bazată pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor) declarat inadmisibil fără citarea părților; Lipsa obligativității examinării medicale pentru stabilirea stării de ebrietate pentru a lansa acuzații conform art. 264¹ Cod penal, când nu sunt formulate obiecții la testarea cu etilotestul; Lipsa *ne bis in idem* în cazul incriminării concomitente a art. 232 alin. (1) Cod contravențional și art. 264¹ alin. (4) Cod penal.

04 septembrie 2024

Au examinat anterior cauza judecătorească:

Instanța de fond: Svetlana Garștea-Bria

Instanța de apel: Stelian Teleucă, Oxana Robu, Igor Chiroșca

Para. 25 corectat la 05 septembrie 2024 prin încheierea 1ds-15/2024

Textul corespunde originalului

Judecând în lipsa părților recursul în cauza penală privind învinuirea lui Lilian Cocieru,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stella Bleșceaga, *Președinte*,

Ghenadie Eremciuc,

Vladislav Gribincea, *judcători*,

constată următoarele:

ASPECTE GENERALE ȘI DE PROCEDURĂ

1. Lilian Cocieru s-a născut în anul 1978 în Grătiești. El a fost învinuit, în temeiul art. 264¹ alin. (4) Cod penal, de conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat și care nu deține permis de conducere.

2. Lilian Cocieru a fost apărat în recurs de avocatul Marin Afanas.

3. În prima instanță cauza penală a fost examinată în procedură generală. Lilian Cocieru a fost achitat, pe motiv că nu a fost constatată existența infracțiunii. Instanța de apel a admis apelul procurorului și Lilian Cocieru a fost găsit vinovat în comiterea infracțiunii incriminate și liberat de pedeapsa penală în legătură cu intervenirea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală.

4. La 30 ianuarie 2024, avocatul Marin Afanas, în interesele inculpatului, a depus recurs în care solicită casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței.

5. Urmărirea penală în această cauză a fost pornită la 05 iunie 2019 și s-a finalizat în 26 iunie 2019. Prima instanță a examinat cauza în perioada 15 iulie 2019 – 04 mai 2022. Instanța de apel a examinat cauza între 26 mai 2022 și 24 ianuarie 2024. Dosarul a ajuns în instanța de recurs la 03 aprilie 2024.

ÎN FAPT

6. Lilian Cocieru a fost învinuit că, la 28 mai 2019, în jurul orei 04:00, a condus o motocicletă Piaggio Hexagon pe str. Petricani din Chișinău. El a fost stopat de colaboratorii de poliție în trafic. Conform testului cu etilotestul Drager, condamnatul era în stare de ebrietate alcoolică avansată, având o concentrație de 0,58 mg/l în aerul expirat și nu avea permis de conducere de categoria necesară pentru motocicletă. Tichetul etilotestului conține semnătura condamnatului, însă nu conține datele și semnătura agentului constatator (f.d.8, vol.1). Acțiunile lui Lilian Cocieru au fost încadrate de către organul de urmărire penală în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal.

7. La 04 mai 2022, prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, Lilian Cocieru a fost achitat, deoarece nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Instanța a observat că, deși testarea alcoolscoptică a fost efectuată, tichetul Drager nu conține datele și semnătura agentului constatator. De asemenea, înregistrările video și alte probe relevante nu au fost prezentate în mod corespunzător în instanță. Conform declarațiilor martorului și a documentelor, agenții de poliție care au efectuat testarea nu aveau instruirea corespunzătoare, ceea ce putea afecta valabilitatea testării alcoolscopice. Prima instanță a reținut că, dacă probele sunt obținute ilegal (lipsa informațiilor esențiale privind testarea alcoolscoptică), aceste probe sunt nule și nu pot fi utilizate pentru a fundamenta o condamnare. Instanța de fond a menționat că, potrivit principiului *non bis in idem*, o persoană nu poate fi urmărită sau pedepsită pentru aceeași faptă pentru care a fost deja sancționată. La 28 mai 2019, Lilian Cocieru a fost sancționat cu amendă de către aceiași agenți constatatori pentru contravenția prevăzută de art. 232 alin. (1) Cod contravențional (f.d.15, vol.1) (conducerea vehiculului de către o persoană care nu are asupra sa permis de conducere), iar decizia agentului constatator a fost definitivă și amenda stabilită a fost achitată. Instanța a observat că cererea avocatului din 25 iunie 2019, prin care solicita scoaterea de sub urmărire penală a lui Lilian Cocieru, nu a fost anexată dosarului de procuror (f.d. 48, vol.1) și a fost prezentată ulterior în instanță de judecată (f.d.147-152, vol.1).

8. La 10 mai 2022, Cornel Casian, procuror în Procuratura mun. Chișinău, a depus apel. El a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și adoptarea unei noi hotărâri prin care Lilian Cocieru să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal și liberat de pedeapsa penală în legătura cu intervenirea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală în temeiul art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal. Potrivit apelului, vinovăția acestuia a fost pe deplin dovedită printr declarațiile martorilor, rapoarte oficiale și înregistrări video.

9. La 24 ianuarie 2024, colegiul penal al Curții de Apel Chișinău a admis apelul procurorului, a casat total sentința și Lilian Cocieru a fost găsit vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal și liberat de pedeapsa penală în legătura cu intervenirea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală. Colegiul a menționat că probele administrate, inclusiv declarațiile martorilor și procesele verbale, sunt concludente și relevante pentru stabilirea vinovăției lui Lilian Cocieru. Instanța de apel a constatat că inculpatul avea o concentrație de alcool de 0,58 mg/l în aerul expirat, ceea ce corespunde stării de ebrietate alcoolică cu grad avansat. Conform art. 132/12 Cod penal și art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13 mai 2009, motocicletă „Piaggio hexagon” este clasificată ca motocicletă, capacitatea cilindrică a motorului ei fiind de 150 cm³. Pentru a o conduce este necesar permis de conducere de categoria „A”. Din declarațiile martorilor rezultă că inculpatul nu a refuzat testarea, el a fost testat cu un aparat „Drager” și nu a solicitat să fie dus la dispensar pentru examinarea medicală. Testarea a fost făcută cu un aparat care avea certificat de competență. În ceea ce privește aplicarea principiului *non bis in idem*, colegiul a stabilit că acest principiu nu se aplică în cazul de față, deoarece Lilian Cocieru a fost sancționat conform art. 232 alin. (1) Cod Contravențional, pentru conducerea

fără permis de conducere. Fapta sa a fost încadrată și ca infracțiune conform art. 264¹ alin. (4) Cod penal. Această infracțiune include două elemente obligatorii: conducerea sub influența alcoolului și conducerea fără permis. Prin urmare, Lilian Cocieru a fost sancționat pentru două fapte diferite. Instanța de apel a reținut că, conform art. 16 Cod penal, infracțiune art. 264¹ alin. (4) Cod penal se califică drept „ușoară”. Potrivit art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal, termenul de prescripție pentru infracțiuni ușoare este de doi ani de la săvârșirea faptei. În cazul lui Lilian Cocieru, fapta a avut loc pe 28 mai 2019, iar termenul de prescripție a expirat.

10. La 30 ianuarie 2024, avocatul Marin Afanas a depus recurs în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 1) și 6) Cod de procedură penală. Cererea de recurs este pe 25 de pagini. Recurentul solicită casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței primei instanțe. Criticile recurentului se rezumă la aprecierea eronată a probelor de către instanța de apel. Avocatul subliniază că vehiculul condus de inculpat era o motoretă cu o capacitate cilindrică de 49 cm³, care, conform legislației, nu necesită permis de conducere. Condamnatul a fost deja sancționat pentru contravenția prevăzută de art. 232 alin. (1) Cod contravențional, ceea ce ar constitui o dublă condamnare. Deoarece probatoriul se bazează în mare parte pe testarea alcooloscopică, efectuată de persoane care nu sunt confirmate a fi instruiți corespunzător, starea de ebrietate nu a fost probată. Pentru aceasta era nevoie de testarea medicală și recoltarea probelor biologice, care nu au fost efectuate. Recurentul menționează că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate de apărare, respectiv decizia atacată nu cuprinde motivele de drept pe care se întemeiază soluția.

11. La 12 aprilie 2024, Curtea Supremă de Justiție a solicitat părților depunerea referinței la recurs. Instanța nu a primit vreo referință.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

12. La 28 mai 2019, art. 232 alin. (1) Cod contravențional prevedea următoarele:

„(1) Conducerea vehiculului de către o persoană care nu are asupra sa permis de conducere ori dovadă înlocuitoare, cu drept de circulație, a permisului sau actul de înmatriculare de stat a vehiculului, sau polița de asigurare obligatorie de răspundere civilă

se sancționează cu amendă de la 3 la 6 unități convenționale.”

13. La 28 mai 2019, art. 264¹ alin. (1) și (4) Cod penal prevedea următoarele:

„(1) Conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat sau în stare de ebrietate produsă de substanțe stupefiante și/sau de alte substanțe cu efecte similare

se pedepsește cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

...

(4) Acțiunile prevăzute la alin.(1)–(3), săvârșite de către o persoană care nu deține permis de conducere sau care este privată de dreptul de a conduce mijloace de transport,

se pedepsesc cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore sau cu închisoare de pînă la 1 an.”

14. Partea relevantă a art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală este următoarea:

„(1) Recursul este admis dacă:

1) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

...

6) hotărârea este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor”

15. Articolul 434 Cod de procedură penală prevede următoarele:

„**Articolul 434. Limitele judecării recursului**

Judecând recursul, instanța verifică, în limitele invocate în recurs, legalitatea hotărârii atacate prin prisma temeiurilor prevăzute la art. 427.”

16. Prevederile relevante ale Hotărârii de Guvern nr. 296/2009 cu privire la aprobarea Regulamentului privind modul de testare alcoolscoptică și examinare medicală pentru stabilirea stării de ebrietate și naturii ei sunt următoarele:

„11. Persoana abilitată cu dreptul de efectuare a testării alcoolscopice este obligată:

...

f) să explice subiectului dreptul de a contesta, în caz de dezacord, rezultatul testării alcoolscopice;

g) să conducă subiectul, în cazul în care concentrația de alcool în aerul expirat corespunde stării de ebrietate cu grad avansat de alcoolemie, la o instituție medicală abilitată pentru efectuarea examinării medicale și acordarea asistenței narcologice necesare.

...

13. Persoana testată alcoolscoptic, care nu este de acord cu procedura testării, funcționarea aparatului de testare, rezultatul testării, este în drept să-l conteste, prin examinarea medicală cu recoltarea obligatorie a probelor biologice. În acest caz persoana testată este însoțită de lucrătorul de poliție la cea mai apropiată instituție medicală abilitată, dar nu mai târziu de 2 ore după testarea alcoolscoptică.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

17. Recursul examinat a fost declarat în mai puțin de două luni de la pronunțarea deciziei motivate a instanței de apel, adică a fost depus în termen.

18. Art. 434 Cod de procedură penală prevede că instanța de recurs verifică „legalitatea hotărârii atacate” doar „în limitele invocate în recurs”. Această prevedere nu permite instanței de recurs să admită recursul din alte considerente decât cele invocate în recurs. De asemenea, ea nu permite instanței de recurs să verifice oportunitatea unei soluții judecătorești date de instanța de fond sau apel atât timp cât aceasta este legală.

19. Recursul se bazează pe temeiurile art. 427 alin. (1) pct. 1) și 6) Cod de procedură penală. Chiar dacă recursul are 25 de pagini, avocatul nu a menționat în el în ce constă temeinicia recursului prin prisma celor două temeiuri invocate. Recursul doar conține expunerea poziției apărării pe marginea acuzației aduse și dezacordul cu neacceptarea acestei poziții de către instanța de apel.

20. Conform art. 432 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală, un recurs poate fi declarat inadmisibil dacă „nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 427”, adică în niciunul din temeiurile de recurs. Completul de asemenea notează că, conform art. 433 Cod de procedură penală, recursul este examinat „în limitele invocate în recurs”. Interpretarea sistemică a acestor două norme sugerează că, la examinarea unui recurs penal împotriva deciziei instanței de apel, Curtea Supremă de Justiție poate recalifica argumentele aduse de recurent de la un temei prevăzut de art. 427 la altul, însă nu poate admite recursul din alte motive decât cele invocate în recurs. Prin urmare, Curtea Supremă va examina separat argumentele esențiale invocate în recurs care pot cădea sub incidența unuia din temeiurile prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală.

21. Aceasta este prima cauză examinată de Curtea Supremă de Justiție în care se invocă art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedura penală, în versiunea în vigoare începând cu 01 septembrie 2023. Completul subliniază cu această ocazie că, potrivit legii, Curtea Supremă de Justiție poate declara inadmisibil un recurs bazat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedura penală fără citarea părților în ședință. Conform art. 433 alin. (3) Cod de procedură penală, convocarea părților în ședință este obligatorie doar în cazul recursurilor bazate pe art. 427 alin. (1) pct. 6) „considerate admisibile”, adică a recursurilor considerate *prima facie* de către Curtea Supremă de Justiție că ar avea șanse mari de a fi admise.

22. Deși a invocat ca temei de recurs art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedura penală, recurentul nu și-a fundamentat în niciun fel acest argument. El nu a indicat nici norma imperativă încălcată flagrant de instanța de apel, nici aprecierea căror probe concrete este vădit nerezonabilă. Prin urmare, Curtea Supremă consideră că recursul nu se încadrează în temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedura penală.

23. În continuare, completul va examina dacă recursul urmează a fi admis în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 1) Cod de procedura penală.

a. Ne bis in idem

24. Recurentul susține că condamnatul a fost condamnat de două ori pentru aceeași faptă, prima dată când a fost sancționat contravențional în temeiul art. 232 alin. (1) Cod contravențional și a doua oară prin decizia instanței de apel, când a fost găsit vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal.

25. Curtea Supremă de Justiție notează că principiul *ne bis in idem* este prevăzut de art. 22 al Codului de procedură penală. El este prevăzut, într-o formă oarecum diferită, și de tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte. Art. 4 Protocolul 7 la Convenția Europeană pentru Drepturile Omului (CEDO) prevede acest principiu și interzice judecarea sau pedepsirea penală de două ori. Pentru că această interdicție să devină aplicabilă este necesar ca ambele proceduri să fie „penale”, ca ambele proceduri să se refere la aceeași abatere și ca să existe o suprapunere a procedurilor (a se vedea hot. CtEDO [Mihalache v. Romania](#), 2019, § 49). Având în vedere argumentele CtEDO din §§ 29-35 din hotărârea [Ziliberg v. Moldova](#), Curtea Supremă de Justiție conchide că acuzarea contravențională este în esență una „penală” în sensul art. 6 CEDO și a art. 4 Protocolul 7 la CEDO. Cu alte cuvinte, prima condiție din cele trei este prezentă.

26. Curtea Supremă nu este de acord cu recurentul că acuzația contravențională și cea penală aduse condamnatului se referă la aceeași abatere. După cum rezultă din art. 232 alin. (1) Cod contravențional (a se vedea para. 12), această normă sancționează *inter alia* conducerea mijlocului de transport fără a avea asupra sa permisul de conducere. Acest fapt rezultă și din procesul-verbal cu privire la contravenție (f.d. 15, vol. 1), la care condamnatul nu a avut nicio obiecție. Condamnatul nu a negat că nu a deținut asupra sa vreun permis de conducere, însă a declarat că este șofer de curse lungi, profesie care nu poate fi exercitată fără a avea un permis de conducere valabil. Conform art. 264¹ alin. (4) Cod penal este incriminată fapta de conducerea mijlocului de transport fără a deține în genere un permis de conducere sau un permis de conducere de categoria respectivă. Cu alte cuvinte, prima normă sancționează simplul fapt al nedeținerii asupra sa a permisului în timpul conducerii mijlocului de transport, iar art. 264¹ alin. (4) incriminează conducerea mijlocului de transport de către o persoană care nu are dreptul să-l conducă. Mai mult, după cum a menționat instanța de apel, art. 264¹ alin. (4) nu incriminează simpla conducere a mijlocului de transport fără un drept de a-l conduce, ci impune și condiția ca conducătorul să se afle în stare de ebrietate. Prin urmare, cele două norme incriminează abateri diferite, iar principiul *ne bis in idem* nu a fost încălcat.

b. Obligativitatea examinării medicale pentru a lansa acuzații conform art. 264¹ Cod penal

27. Instanța de recurs atestă că unul din principalele argumente invocate în recurs este că acuzația se bazează în mare parte pe testarea alcoolscoptică cu etilotestul. Potrivit recurentului, testarea dată nu confirmă starea de ebrietate, pentru aceasta fiind necesară examinarea medicală.

28. Curtea Supremă de Justiție reiterează că, pentru tragerea la răspundere penală conform 264¹ Cod penal, contează concentrația alcoolului în sânge sau aer și nu faptul dacă aceasta genera o dereglare psihofuncțională a organismului. Examinarea de către un medic ar putea fi absolut necesară în cazul invocării art. 76 sau 77 Cod penal, însă acest fapt nu este obligatoriu pentru incriminarea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ Cod penal, atunci când suspectul nu formulează obiecții la rezultatul testării cu etilotestul. Examinarea medicală este un drept al conducătorului mijlocului de transport și nu o obligație a agentului constator. Acest lucru rezultă în mod clar și din art. 7 alin. (4) și (8) ale Legii nr. 713/2001 privind controlul și prevenirea consumului abuziv de alcool, consumului ilicit de droguri și de alte substanțe psihotrope.

29. Potrivit recursului, obligativitatea aducerii persoanei suspectate de consum de alcool la instituția medicală pentru examinare medicală rezultă din p. 11 lit. g) a Hotărârii de Guvern nr. 296/2009. Poziția recurentului se bazează pe o interpretare greșită a Hotărârii de Guvern nr. 296/2009. Interpretarea sistemică a p. 11 lit. g) din acest act, coroborat cu p. 11 lit. f) și p. 13 (a se vedea para. 16 de mai sus), confirmă fără echivoc că obligația agentului de constatare de a conduce subiectul în instituția abilitată să efectueze examinarea medicală apare doar atunci când subiectul contestă rezultatul testării alcooloscopice.

30. Recurentul a fost testat cu etilotestul, care a stabilit un nivel de alcool în aerul expirat peste limita admisibilă (a se vedea para. 6). La momentul testării, el a fost de acord cu acest rezultat, nu a solicitat examinarea medicală (f.d.11, vol.1). În aceste condiții, el nu poate invoca ulterior că nu a fost supus examinării medicale. Având în vedere cele menționate în paragraful precedent, rezultatul testării cu etilotestul, atunci când persoana nu contestă imediat rezultatele acestei testări și nu insistă pe examinarea medicală în vederea stabilirii nivelului de alcool, este suficient pentru a confirma nivelul alcoolemiei în aerul expirat în vederea calificării faptei conform art. 264¹ Cod penal. Completul acceptă argumentul recurentului că testarea cu ajutorul etilotestului poate genera erori, însă dubiile cu privire la corectitudinea testării trebuie invocate imediat după anunțarea rezultatului testării.

31. Concluzia menționată în paragrafele precedente rezultă implicit din art. 264¹ alin. (3) Cod penal, care prevede o pedeapsă identică cu cea de la alin. (1) al aceluiași articol. Scopul alin. (3) este de a asigura documentarea infracțiunii prevăzute de alin. (1). Conform alin. (3) pot fi incriminate doar refuzul sau eschivarea de la testarea alcooloscopice sau de la examenul medical. Acceptarea rezultatului testării alcooloscopice cu etilotestul, când agentul constator nu insistă pe examinarea medicală, nu poate fi incriminat conform alin. (3). În același timp, ar reprezenta o sarcină excesivă de a obliga agenții constatori de a aduce forțat persoanele suspecte la examinare medicală, când ultimele nu neagă rezultatul testării alcooloscopice și nu doresc să fie examinați medical. Ar fi

excesiv de asemenea de a pune automat sub învinuire toate aceste persoane conform art. 264¹ alin. (3) Cod penal.

32. Completul reiterează că Curtea Supremă de Justiție a dat o interpretare similară în ceea ce privește documentarea infracțiunii prevăzute art. 264¹ Cod penal în cauzele nr. [Ire-83/2023](#) și [Ire-85/2023](#).

33. Completul de asemenea notează că, atunci când a fost audiat în calitate de bănuit, condamnatul însuși a recunoscut că a consumat alcool cu puțin timp înainte de a se urca la volanul „motoretei”. Atunci el susținea că conducerea ei nu poate fi incriminată conform art. 264¹ Cod penal deoarece „motoreta” nu reprezenta un „mijloc de transport” din cauza capacității reduse a motorului (f.d. 32 verso, vol. 1).

c. Celelalte argumente esențiale din recurs

34. Recurentul susține că, chiar dacă ar fi consumat alcool, condamnatul nu putea fi acuzat conform art. 264¹ Cod penal deoarece „motoreta” nu reprezenta un „mijloc de transport”. Potrivit recurentului, volumul motorului acesteia era mai mic de 50 cm³. Poziția apărării nu corespunde adevărului. Conform datelor oficiale, aceasta avea un motor de 150 cm³ (f.d. 17) și reprezenta o motocicletă, adică este un mijloc de transport în sensul art. 264¹ Cod penal.

35. Recurentul mai susține că tichetul etilotestului nu a fost semnat de agentul constator și, din acest motiv, proba este nulă. Nesemnarea tichetului etilotestului de către agentul constator nu putea influența autenticitatea rezultatului testării alcoolscopice. Mai mult, condamnatul nu a contestat rezultatul testării alcoolscopice și a recunoscut că a consumat alcool cu puțin timp înainte de a se urca la volanul motocicletei. Din aceste motive, nu au fost constatate circumstanțele prevăzute de art. 94 Cod de procedură penală pentru ca rezultatul alcooltestului să nu fie admis ca probă.

36. Prima instanță a achitat condamnatul inclusiv pe motivul că plângerile acestuia de la etapa urmăririi penale nu au fost examinate de către procuror. În această parte, Curtea Supremă de Justiție este de acord cu instanța de apel. Completul nu consideră că încălcarea de către procuror a obligației de examinare a plângerilor depuse la etapa urmăririi penale poate vorbi despre netemeinicia acuzației aduse condamnatului. Drept sancțiune pentru această omisiune este oferirea dreptului completului care judecă fondul cauzei să soluționeze nemijlocit plângerile cu privire la nulitățile relative, fără a aplica limitarea prevăzută de art. 251² alin. (3) lit. a) Cod de procedură penală.

37. Constatările de mai sus confirmă în mod cert că interpretarea legii din decizia instanței de apel nu este contrară jurisprudenței Curții Supreme de Justiție, iar invocarea art. 427 alin. (1) pct.1) Cod de procedura penală este vădit neîntemeiată.

38. Din motivele de mai sus, în conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 3) și 4) Cod de procedură penală,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară inadmisibil recursul avocatului Marin Afanas declarat în interesul lui Lilian Cocieru împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2024.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stella Bleșceaga

Judecători

Ghenadie Eremciuc

Vladislav Gribincea